

1972

XVI. ŠP (12.–17. 6.)

Na ideovém plakátu k tomuto ročníku stojí, že jde o „národní přehlídku mladé scény, divadla malých jevištních forem a všechno pokrokové, neobjevené – agitace, satira, poezie...“ Normalizace se již bezostyšně vlamuje do života země, jak lze vyčíst i z dokumentů tohoto ročníku – v úvodníku dochovaného prvního čísla zpravodaje ŠP píše Jaroslav Šindelář již takto: „Pravda, ne všechny ročníky Šrámkova Písku se plně vydařily. Tu zaskřípala organizace, jindy byla slabší úroveň některého vystoupení, byla i léta tápání, kdy se mládí dostávalo (troufám si říci, že vinou starší generace) na šikmou plochu pochyb a pesimismu. Nikdy jsme nezastírali, že Šrámkův Písek chce být nejen přehlídkou dramatické tvořivosti mládeže a v posledních letech i jiných oborů, ale i místem setkání, výměny názorů a hledání společné cesty nejen v umělecké tvořivosti, ale i v životě naší socialistické společnosti. Měli jsme na mysli cestu pokrokové, tvořivé práce, kterou po letech tápání opět našla celá naše společnost.“ Co dodat...

V programu vystoupilo sedm souborů, přehlídku mimo soutěž zahájil Klub mladých recitátorů při OKS a OK Písek pásmem veršů Františka Branislava *Kroky k domovu*. V soutěži vystoupil soubor Signál odborného učiliště dolu Vítězný únor z Ostravy-Poruby s dramatizací novely Romaina Rollanda **Petr a Lucie**, další den hrálo Divadelní studio při LŠU Prostějov (již trojnásobný vítěz Wolkrova Prostějova) inscenaci Svatopluka Vály z poezie Jacquese Prèverta **Transcendentní Prae-Wert**, režisér Vála získal cenu za režii a dramaturgii. Cenu Stříbrného větru „za angažovanou tvorbu“ si odnesl soubor Minidiv z Ostrova nad Ohří za inscenaci muzikálu Pavla Dostála a Richarda Pogody **Výtečníci** v režii Soni a Vladimíra Pavelkových, v níž „příjemně překvapila kultura řeči, pohybu a radost ze hry“. Cenu za nejpodnětnější inscenaci získal soubor Radio ÚKDDS Praha za hru J. Beránka **Řezník**, autorský literární kabaret s písničkami a hudebním doprovodem skupiny Zelí – účastníci zaujal především překvapivou literární úrovní textů a „jistou renesancí někdejšího literárního kabaretu“. Oceněn byl i sympatický výkon pardubického souboru SUP vedeného Miloslavem Kučerou (Jevgenij Jevtušenko, **Tak zvaná naše generace**) i další soubory, již zmíněný Signál Ostrava a soubor Kapka Tuchlovice za „satirický, krvelačně-milostný příběh“ J. Hokra **Vzpouza na lodi Santa Café** a také Divadlo poezie SPŠS Tábor za pásmo veršů z časopisu Díkobraz **Vymetáme** v režii Miloše Smetany.

Dramaturgem přehlídky byl opět Pavel Fiala. Diskuse o představeních tentokrát nahradila „účinnější“ seminární hodnocení. Dva pracovní semináře byly věnovány představením a další dva byly tematické: Miloš Dvořák a Pavel Fiala hovořili o začátcích a o práci svého Kladivadla, Eva Machková o improvizaci a tvořivé dramatice. V divadelní kavárně probíhaly improvizované text-appealy a také beseda s Jiřím Suchým, denně se účastníci mohli pobavit v tzv. „Klubu Šrámkova Písku“, což byly programové diskotéky s hosty (mj. s Pavlem Boškem, Petrem Lutkou či Pavlem Fialou), také pěvecké recitály Mikiho Jelínka z Divadla na okraji a zpěvačky Zdeny Lorencové. Soubory tentokrát pobýly po celou dobu trvání přehlídky, nescházel obligátní výlet účastníků autobusem na Zvíkov a lodí na Orlik. S jistým despektem o průběhu přehlídky informoval v Amatérské scéně Pavel Bošek, který byl jedním z členů poroty.

Prèvertovy hříčky v dramaturgické úpravě režiséra pořadu S. Vály, ostře kritické a působivé, patřily k tomu nejlepšímu, co jsme viděli... Bývá-li zvykem se u divadel poezie nudit, pak ne na tomto představení (přesném co do intonace, hlasů i pohybů), divák vydechne, až spadne opona. Soubor, trojnásobný vítěz WP, mimo jiné prokázal, že experimentování nikterak nepoškodí ani tak křehký žánr, jakým je poetické divadlo... Pěkných sedm dní. A to vše za absence tisku, Mladou frontu a Amatérskou scénu vyjímaje. Proslýchá se, že to příští rok bude lepší. Ale výborné to bude, i když to bude jako letos. (Bošek, Pavel. XVI. Šrámkův Písek. AS 1972, roč. 9, č. 9, s. 1–2)